

Arrest

nr. 246 096 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERJAUW
Anna Bijnsstraat 6
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. VERJAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2015 dient verzoekster, als feitelijke partner van een Nederlandse man, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als “*ander familielid*” zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 17 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekster en haar Nederlandse partner leggen op 26 maart 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning af. De registratie hiervan wordt uitgesteld.

1.3. Op 7 juni 2016 dient verzoekster, als feitelijk partner van dezelfde Nederlandse man, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. Op 9 augustus 2016 weigert de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, na negatief advies van het parket, de registratie van de wettelijke samenwoning.

1.5. Omwille van het ontbreken van een tijdig genomen beslissing inzake de aanvraag van 7 juni 2016, wordt verzoekster op 21 december 2016 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.6. Bij vonnis van 18 april 2017 verklaart de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen de vordering gericht tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 9 augustus 2016 ontvankelijk, maar ongegrond.

1.7. Op 18 oktober 2018 wordt verzoekster in kennis gesteld van een brief waarin haar wordt meegedeeld dat een onderzoek hangende is over een eventuele beëindiging van haar verblijf overeenkomstig artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet. Zij wordt verzocht alle volgens haar nuttige documenten voor te leggen inzake de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Zij krijgt hiervoor een termijn van dertig dagen.

1.8. Bij arrest van 22 oktober 2018 verklaart het hof van beroep van Antwerpen het hoger beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 18 april 2017 ontvankelijk, maar ongegrond.

1.9. Op 5 mei 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [H.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

En [Y.H.] [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene beweerde het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 7.06.2016 in functie van haar partner [E.P.] [...]. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met haar partner sinds 6.07.2018. Uit woonstcontrole was gebleken dat er geen samenwoning meer was sinds april 2018. Overeenkomstig art. 47/4 van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 5.09.2018 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Betrokkene nam kennis van deze brief op 18.10.2018. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Een medisch attest van de titel ‘Vaststelling slagen en verwondingen’ dd. 6.07.2017*
- Dossier Rapport, afsprakenlijst, lijst van de zorgverstrekkers die [H.Y.] hebben gezien/behandeld*
- Mail van [W.L.] aan [B.Y.] ivm het opvolgen van betrokkene na haar bevalling 30.10.2018 + afsprakenlijst van de vroedvrouw van augustus en september 2018*
- Geboorteakte van [Y.H.]*
- Bewijs van aanmelding bij ‘Atlas integratie’ op 18.10.2018, bewijs van het volgen van Nederlandse les in 2017*

- Medisch attest waarin is opgenomen dat betrokkene niet in staat was les te volgen van 17.10.2018 tot 31.12.2018

Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene sinds augustus 2018 een leefloon geniet voor een persoon met gezinslast.

Vooreerst dient aan de hand van de voorgelegde documenten te worden vastgesteld dat betrokkene de breuk met de voormalige partner niet ontkent. De gezinshereniging voor dewelke betrokkene dus het verblijfsrecht gekregen heeft, is wel degelijk achterhaald. Vandaar dat overeenkomstig art. 47/4, eerste lid, 1° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Verder stelt art. 47/4, tweede lid dat bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België dient opgemerkt te worden dat zij nog geen 5 jaar legaal verblijf heeft in België, vandaar dat het nog mogelijk is te beëindigen. De duur van het verblijf van betrokkene is, in verhouding tot haar leeftijd helemaal niet zo lang. Verder wat betreft haar leeftijd is er ook geen bezwaar. Zij is niet van bijzonder jonge of hoge leeftijd waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht inhumain zou zijn. Betrokkene is nog jong genoeg om elders een nieuwe start te maken. Wat betreft haar gezondheidstoestand heeft betrokkene een aantal medische attesten voorgelegd. Eentje betreft een vaststelling van slagen en verwondingen van in september 2017, een ander getuigt van haar onvermogen om les te volgen nav haar zwangerschap en bevalling. We zijn intussen een aantal jaar later. Het is redelijk te stellen dat betrokkene van beide medische toestanden intussen hersteld is. Nergens uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat blijvende schade of behandeling werd voorzien naar aanleiding van deze twee medische toestanden. Wat betreft haar gezinssituatie blijkt dus, zoals reeds aangehaald, dat de relatie met de partner niet heeft standgehouden. Intussen is mevrouw kennelijk alleenstaande moeder, nergens uit het dossier blijkt dat er iemand het kind zou hebben erkend of dat mevrouw intussen samenwonend is met een nieuwe partner. Het is dus redelijk te stellen dat met de beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw geen inbreuk wordt gedaan op haar gezinsleven. Het verblijfsrecht van het kind wordt immers eveneens beëindigd. Het is dus allerm minst de bedoeling van moeder en kind te scheiden. Voor zover betrokkene het medisch attest betreffende de slagen en verwondingen voorlegde als bewijs dat zij slachtoffer was van intra-familiaal geweld en daarom het verblijfsrecht wenst te behouden dient enerzijds te worden opgemerkt dat de vermelding op het medisch attest van 'slagen en verwondingen' te vaag is om de link te kunnen leggen met de ex-partner van mevrouw. Het kan ook gaan om vaststellingen nav een ongeval of incident. Verder dient ook opgemerkt te worden dat het kennelijk om een eenmalige situatie gaat dat intussen meer dan 3 jaar geleden gebeurd is. In hoeverre betrokkene beroep moeten doen op slachtofferhulp, een vluchthuis e.d.m. blijkt niet uit het dossier. Echter, gezien we nu bijna 3 jaar verder zijn, is het redelijk te stellen dat voor zover betrokkene daar nood aan had, zij alle kans heeft gehad om zich te laten bijstaan, alle mogelijke verzorging en hulp te kunnen krijgen die passend was in haar situatie. In die zin is het helemaal niet inhumain om heden, bijna 3 jaar na datum, een einde te stellen aan haar verblijfsrecht. In elk geval blijkt niet uit het dossier dat zij heden nog onder begeleiding zou zijn, of een bepaald traject zou volgen wat verband houdt met het verwerken of met herstel van die slagen en verwondingen. Er werd immers verder niets voorgelegd ter staving, noch enige duiding toegevoegd door betrokkene dat daarvan zou kunnen getuigen.

Verder wat betreft de economische situatie van betrokkene, dat blijkt allerm minst een reden om het verblijfsrecht verder te zetten. Sinds augustus 2018 heeft betrokkene beroep moeten doen op het leefloon en dat doet ze nog steeds. Mevrouw vormt daarmee, samen met haar kind, een ernstige belasting voor het sociale bijstandstelsel van België. Sociale bijstand dient natuurlijk om behoeftige mensen te ondersteunen. Op zich is daar niets mis mee dat betrokkene daar gebruik van heeft gemaakt, echter bijna 3 jaar later mag wel redelijkerwijze verwacht worden dat betrokkene in haar eigen levensonderhoud zou voorzien. Kennelijk beschikt ze niet over capaciteiten die binnen de Belgische arbeidsmarkt passen. Dit element rechtvaardigt dus eerder een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dan dat het deze beslissing zou kunnen in de weg staan.

Betreffende de sociale en culturele integratie in het Rijk legde betrokkene het bewijs voor zich aangemeld te hebben bij de integratiedienst van haar stad, Nederlandse les te hebben gevolgd, alsook geslaagd te zijn in een inburgeringscursus. Er kan daarmee niet gesteld worden dat zij buitengewoon

geïntegreerd is in België. Als familielid van een burger van de Unie is zij enkel de wettelijke verplichting tot het volgen van een integratietraject nagekomen.

Wat betreft betrokkenes familiebanden, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, werd ons niets meegedeeld door mevrouw [H.]. Gezien zij zich heeft moeten wenden tot het ocmw om in haar levensonderhoud te voorzien en alleenstaande is, alsook niet aangehaald heeft familie te hebben in België, is het redelijk aan te nemen dat de familie zich nog in het land van origine bevindt. Gezien zij pas op ruim volwassen leeftijd naar België is gekomen, mag ook verwacht worden dat zij haar moedertaal nog steeds machtig is en nog steeds makkelijk aansluiting kan vinden bij de maatschappij van het land waarvan zij de nationaliteit draagt, na daar meer dan 30 jaar gewoond te hebben. Het kind van betrokkene is dusdanig jong dat mag verwacht worden dat het zich nog zeer makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe omgeving.

De minderjarige dochter van betrokkene, [Y.H.] [...], volgt de verblijfssituatie van haar moeder. Het kind genoot een afgeleid verblijfsrecht van betrokkene. Bij gebrek aan wettelijke band met een Belg of EU-burger kan haar verblijfsrecht zonder meer beëindigd worden omdat de moeder het verblijfsrecht heeft verloren. Het is in het belang van de minderjarige dat zij de verblijfssituatie van de moeder volgt. Behoudens de geboorteakte van het kind, de medische opvolging als zeugeling en later door kind en gezin werd niets voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat het kind in een bijzondere situatie verkeerd waardoor het verblijfsrecht moet worden verder gezet.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen wordt het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig art. 47/4 van de wet van 15.12.1980 beëindigd. Het kind volgt de situatie van de moeder."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder volgende exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op:

"De in casu bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie genomen op 05.05.2020

De kennisgeving van de beslissing geschiedde op 19.05.2020, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Concreet blijkt uit de akte van kennisgeving bij de bestreden beslissing dat door een medewerker van de Stad Antwerpen op voormelde datum kennisgeving van de bestreden beslissing werd gegeven aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij betwist an sich ook niet dat zij op 19.05.2020 daadwerkelijk kennisgeving ontving van de bestreden beslissing, daar waar zij zich hoofdzakelijk beperkt tot de kritiek dat de akte van kennisgeving niet door haarzelf ondertekend werd.

Uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk op 19.05.2020 kennis kreeg van de bestreden beslissing, waarna zij "gelet op de corona-crisis niet in staat was om onmiddellijk haar raadsman te contacteren", terwijl haar bovendien zou zijn meegedeeld dat zij "tot het einde van de maand juni tijd had" om onderhavig beroep aan te tekenen.

Het art. 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt:

[...]

Terwijl het art. 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Tot slot voorziet het art. 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet:

[...]

Conform de ter zake relevante wetsbepalingen dient het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing uiterlijk binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing te worden ingediend.

Houdt men rekening met bovenvermelde principe, dan is de door verzoekende partij bij verzoekschrift 24.06.2020 ingestelde procedure laattijdig.

De verzoekende partij meent dat er sprake is van overmacht, doordat zij verkeerdelijk geïnformeerd zou zijn geweest nopens de geldende beroepstermijn, doch zulks kan uiteraard niet dienstig worden aangenomen als een daadwerkelijk geval van overmacht, nu ook de verzoekende partij geacht moet worden de wetten te kennen dewelke op haar specifieke situatie van toepassing zijn.

Derhalve is het genoemde beroep naar het oordeel van de verweerder onontvankelijk *ratione temporis*."

2.2. De relevante bepalingen van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

[...]

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Deze termijn van dertig dagen is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

In zoverre verweerder betoogt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden op 19 mei 2020 en verzoekster niet zou betwisten dat zij op deze datum ook al effectief kennis kon nemen van deze beslissing, merkt de Raad op dat het administratief dossier enkel een stuk bevat van een medewerker van de stad Antwerpen dat de beslissing op 19 mei 2020 via een aangetekend schrijven aan verzoekster ter kennis zou zijn gebracht. In dat geval kan moeilijk worden aangenomen dat verzoekster op deze datum ook effectief reeds kennis kreeg van de beslissing en de beroepstermijn reeds begon te lopen. De Raad leest in het verzoekschrift ook nog niet dat verzoekster uitdrukkelijk bevestigt dat zij op deze dag kennis nam van de bestreden beslissing. Daarenboven kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het dossier het bewijs van aangetekende zending niet bevat. Nu de precieze datum van kennisgeving van de bestreden beslissing niet aan de hand van de nodige stukken kan worden vastgesteld, moet het beroep als tijdig worden aangemerkt.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1. Conform art. 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet dient een administratieve beslissing zowel in feite als in rechte gemotiveerd te worden.

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden, doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, te zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Aldus moet de betrokken persoon kennis hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een beslissing te nemen.

Van een afdoende motivering kan slechts sprake zijn wanneer deze motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd is.

Verder stelt art. 47/4, tweede lid dat bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin zij banden heeft met haar land van oorsprong.

2. *In casu dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing onafdoende werd gemotiveerd.*
3. *Vooreerst wordt met geen woord gerept over de banden die verzoekster heeft met haar land van oorsprong. Er wordt enkel ingegaan op argumenten om maar te kunnen aantonen dat verzoekster geen afdoende banden heeft met België.*
4. *Bovendien wordt er ook niet ingegaan op argumenten in hoofde van het minderjarig kind van verzoekster, [Y.H.], hetwelk in België geboren werd en enkel België kent als haar thuisland. Er wordt enkel melding gemaakt van het feit dat [Y.H.] tevens haar verblijfsrechter verliest en er geen scheiding zal zijn tussen moeder en dochter.*
5. *Daarbij wordt tevens voorbij gegaan aan het feit dat [Y.H.] haar biologische vader woonachtig is in België. De biologische vader betreft [P.E.], de voormalige partner van [N.H.]. Hij heeft [Y.] nooit erkend, reden waarom verzoekster ook gestart is met een procedure om het vaderschap tussen dhr. [P.E.] en [N.H.] te laten vaststellen.”*

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). De bestreden beslissing vermeldt op een duidelijke en overzichtelijke wijze de juridische en feitelijke gronden die tot het nemen van deze beslissing hebben geleid. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen blijkt niet.

3.1.3. Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In het voorliggende geval moet worden aangenomen dat verzoekster het verblijfsrecht van meer dan drie maanden vroeg en verkreeg als *“ander familielid”* van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op *“de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”*.

De bestreden beslissing stelt een einde aan dit verblijfsrecht in toepassing van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° [...]

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Overeenkomstig deze wetsbepaling kan verweerder binnen de vijf jaar na de toekenning van het verblijfsrecht een einde maken aan het verblijf wanneer er geen duurzame relatie meer is met de burger van de Unie die werd vervoegd. Verzoekster betwist niet dat zij nog geen vijf jaar het verblijfsrecht heeft en dat haar relatie met haar Nederlandse partner is beëindigd. Haar situatie valt dus wel degelijk binnen het toepassingsgebied van deze bepaling en er was grond om de bestreden beslissing te nemen.

De kritiek van verzoekster heeft in wezen betrekking op de bijkomende beoordeling die verweerder overeenkomstig het tweede lid van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet moet maken, als hij een beslissing neemt over het verblijfsrecht. Er kan worden aangenomen dat deze bijkomende beoordeling er toe strekt na te gaan of er geen gewichtige elementen spelen die er zich tegen verzetten dat het verblijfsrecht zou worden beëindigd of die maken dat verzoekster op zelfstandige basis het verblijfsrecht moet kunnen behouden.

De Raad wijst erop dat artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen precieze criteria aanduidt aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beslissing tot beëindiging te treffen. Verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog wordt behouden.

Voorafgaand merkt de Raad nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 18 oktober 2018 in kennis werd gesteld van een onderzoek naar het al dan niet behouden van haar verblijfsrecht. Zij werd uitgenodigd om met betrekking tot de in artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vermelde elementen *“alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken”*. Verzoekster heeft ook gebruik gemaakt van deze mogelijkheid en heeft meerdere stukken voorgelegd aan het bestuur. De Raad stelt vast dat deze overgemaakte stukken in rekening zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster betwist dit niet. Er moet worden vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing omtrent elk van de elementen zoals deze worden vermeld in de voormelde wetsbepaling een concrete beoordeling heeft doorgevoerd, rekening houdend met de door verzoekster voorgelegde stukken.

In zoverre verzoekster voorhoudt dat in de bestreden beslissing met geen woord zou worden gerept over de banden die zij heeft met haar land van herkomst, gaat zij voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing:

“Wat betreft betrokkenes familiebanden, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, werd ons niets meegedeeld door mevrouw [H.]. Gezien zij zich heeft moeten wenden tot het ocmw om in haar levensonderhoud te voorzien en alleenstaande is, alsook niet aangehaald heeft familie te hebben in België, is het redelijk aan te nemen dat de familie zich nog in het land van origine bevindt. Gezien zij pas op ruim volwassen leeftijd naar België is gekomen, mag ook verwacht worden dat zij haar moedertaal nog steeds machtig is en nog steeds makkelijk aansluiting kan vinden bij de maatschappij van het land waarvan zij de nationaliteit draagt, na daar meer dan 30 jaar gewoond te hebben. Het kind van betrokkene is dusdanig jong dat mag verwacht worden dat het zich nog zeer makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe omgeving.”

Verzoekster betwist niet dat zij het bestuur, toen zij hieromtrent werd gehoord, niets heeft medegedeeld over haar familiebanden of haar culturele en sociale banden met haar land van herkomst die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kunnen staan. Zij houdt, gelet op voormelde motivering, verder onterecht voor als zou geen enkele beoordeling hebben plaatsgevonden met betrekking tot haar banden met haar land van herkomst. In de mate van het mogelijke en hoewel verzoekster geen elementen naar voor bracht in dit verband, is verweerder ingegaan op de banden met het land van herkomst. Zo stelt hij dat het redelijk is om aan te nemen dat verzoekster nog familie heeft in haar land van herkomst. Hij wijst er ook op dat verzoekster reeds enige tijd volwassen was toen zij naar België is gekomen en dat er dus mag worden verwacht dat zij haar moedertaal nog steeds machtig is en zij nog steeds en gemakkelijk aansluiting kan vinden bij de maatschappij van het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waar zij meer dan dertig jaar deel van heeft uitgemaakt. Verzoekster gaat niet op deze voorziene motivering en toont bijgevolg ook niet aan dat de beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster geeft verder aan dat volgens haar niet voldoende is ingegaan op de situatie van haar minderjarig kind. Zij stelt dat haar dochter in België is geboren en enkel in dit land heeft gewoond. Zij wijst erop dat de biologische vader van het kind in België verblijft. Zij houdt voor dat haar Nederlandse ex-partner de biologische vader is van het kind, maar deze het kind nooit heeft erkend. Zij stelt een procedure te zijn gestart om het vaderschap te laten vaststellen.

De Raad merkt op dat verzoekster onterecht voorhoudt als zou omtrent haar minderjarig kind louter melding worden gemaakt van het gegeven dat zij ook haar verblijfsrecht verliest en er geen scheiding zal zijn tussen moeder en kind. Doorheen de bestreden beslissing wordt er enkele keren naar het kind verwezen. De Raad leest in de motivering als volgt:

“Intussen is mevrouw kennelijk alleenstaande moeder, nergens uit het dossier blijkt dat er iemand het kind zou hebben erkend of dat mevrouw intussen samenwonend is met een nieuwe partner. Het is dus redelijk te stellen dat met de beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw geen inbreuk wordt gedaan op haar gezinsleven. Het verblijfsrecht van het kind wordt immers eveneens beëindigd. Het is dus allerminst de bedoeling van moeder en kind te scheiden. [...]”

[...]

Het kind van betrokkene is dusdanig jong dat mag verwacht worden dat het zich nog zeer makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe omgeving.

De minderjarige dochter van betrokkene, [Y.H.] [...], volgt de verblijfssituatie van haar moeder. Het kind genoot een afgeleid verblijfsrecht van betrokkene. Bij gebrek aan wettelijke band met een Belg of EU-burger kan haar verblijfsrecht zonder meer beëindigd worden omdat de moeder het verblijfsrecht heeft verloren. Het is in het belang van de minderjarige dat zij de verblijfssituatie van de moeder volgt. Behoudens de geboorteakte van het kind, de medische opvolging als z[ui]geling en later door kind en gezin werd niets voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat het kind in een bijzondere situatie verkeerd waardoor het verblijfsrecht moet worden verder gezet.”

Er is dus wel degelijk rekening gehouden met de situatie en de belangen van het minderjarig kind van verzoekster. In dit verband heeft een concrete beoordeling plaatsgevonden.

Er blijkt niet dat verweerder in zijn beslissing incorrect heeft vastgesteld dat de vader van het kind niet is gekend. In zoverre verzoekster voorhoudt dat zij een procedure zou zijn opgestart om te laten vaststellen dat haar ex-partner de vader is van haar kind, blijkt niet dat het bestuur hiervan in kennis is gesteld. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder kennis diende te hebben van een dergelijke procedure en kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. Daarenboven dient er ook op te worden gewezen dat verzoekster geenszins aantoonde dat zij een dergelijke procedure heeft opgestart. Zij legt geen enkel stavingstuk hiervan voor.

Verzoekster toont verder niet aan dat verweerder bij de beoordeling omtrent het kind is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is. Verweerder heeft er oog voor gehad dat het kind, van wie de vader momenteel niet is gekend, in geen geval wordt gescheiden van de moeder, de enige zorgfiguur van het kind voor zover dit blijkt uit de voorliggende stukken. Ondanks het gegeven dat het kind hier is geboren, blijkt verder niet dat het kennelijk onredelijk is om met verwijzing naar de nog zeer jonge leeftijd van het kind te stellen dat dit kind zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verzoekster betwist verder op geen enkele wijze de gedane vaststelling dat *“[b]ehoudens de geboorteakte van het kind, de medische opvolging als z[ui]geling en later door kind en gezin [...] niets [werd] voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat het kind in een bijzondere situatie verkeerd waardoor het verblijfsrecht moet worden verder gezet.”*

Verzoekster ontwikkelt verder geen kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing.

Met haar uiteenzetting toont verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht niet aan.

3.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij zet het middel uiteen als volgt:

“Artikel 8 EVRM: [...]”

Verzoekster heeft in haar land van herkomst geen enkel belang meer; er is geen familie meer aanwezig, nog vrienden, wat zou betekenen dat zij in compleet sociaal isolement terecht zal komen.

Bovendien wordt geen rekening gehouden met het privé- en gezinsleven van [Y.H.], minderjarige dochter van verzoekster.

Zoals reeds aangehaald is de biologische vader van [Y.H.] woonachtig in België en is [N.H.] een procedure gestart om het vaderschap tussen [Y.H.] en [P.E.] vast te stellen.

Het spreekt voor zich dat de vaststelling van vaderschap een impact kan hebben op het verblijfsrecht van [Y.H.] en vervolgens [N.H.].

Bovendien is het kort door de bocht te stellen dat verzoekster nog niet zo lang wettelijk verblijft in België. Verzoekster verblijft immers reeds 4 jaar in België, wat een jaar korter is dan de vereiste vijf jaar.

Gelet op de situatie waarin verzoekster verzeild is geraakt, met name het feit dat zij slachtoffer werd van pamtergeweld, kan zij niet verweten worden de relatie met haar partner te hebben beëindigd.

Bijgevolg is het wel degelijk inhumaan en een schending van artikel 8 EVRM om verzoekster haar verblijf, alsook dit van haar dochter te ontnemen.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing wordt inzake het gezins- en familieleven van verzoekster en haar minderjarige dochter gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft haar gezinssituatie blijkt dus, zoals reeds aangehaald, dat de relatie met de partner niet heeft standgehouden. Intussen is mevrouw kennelijk alleenstaande moeder, nergens uit het dossier blijkt dat er iemand het kind zou hebben erkend of dat mevrouw intussen samenwonend is met een nieuwe partner. Het is dus redelijk te stellen dat met de beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw geen inbreuk wordt gedaan op haar gezinsleven. Het verblijfsrecht van het kind wordt immers eveneens beëindigd. Het is dus allerminst de bedoeling van moeder en kind te scheiden.

[...]

De minderjarige dochter van betrokkene, [Y.H.] [...], volgt de verblijfssituatie van haar moeder. Het kind genoot een afgeleid verblijfsrecht van betrokkene. Bij gebrek aan wettelijke band met een Belg of EU-burger kan haar verblijfsrecht zonder meer beëindigd worden omdat de moeder het verblijfsrecht heeft verloren. Het is in het belang van de minderjarige dat zij de verblijfssituatie van de moeder volgt. Behoudens de geboorteakte van het kind, de medische opvolging als z[ui]geling en later door kind en gezin werd niets voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat het kind in een bijzondere situatie verkeerd waardoor het verblijfsrecht moet worden verder gezet.”

Verweerder wijst er in zijn beslissing nog op dat verzoekster niet aangaf dat zij verder nog familie heeft in België.

Het gezins- en familieleven van verzoekster en haar dochter is dus wel degelijk in rekening gebracht. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel poneren. Verzoekster betwist niet dat haar relatie met haar Nederlandse ex-partner is beëindigd en zij verder niet aangaf dat zij en haar dochter nog familie hebben in België. In zoverre verzoekster andermaal stelt dat de ex-partner de biologische vader is van haar dochter en zij een procedure is gestart tot vaststelling van vaderschap, wordt herhaald dat dit niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en zij in dit verband nalaat het nodige (begin van) bewijs voor te leggen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder incorrect zou hebben vastgesteld dat verzoekster een *“alleenstaande moeder [is], nergens uit het dossier blijkt dat er iemand het kind zou hebben erkend”*. Op geen enkele wijze blijkt nog dat de ex-partner zou optreden als een vaderfiguur voor het kind of dat er tussen hem en het kind enige concrete band zou bestaan. Verder merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde dat er voor haar en haar kind noemenswaardige hinderpalen bestaan om het gezins- of familieleven in het land van herkomst te leiden. Voor zover als nodig wordt hiervoor verwezen naar de verdere bespreking.

Verzoekster betoogt nog dat haar niet kan worden verweten dat zij de relatie met haar ex-partner heeft beëindigd. Zij stelt dat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld. Hiermee weerlegt verzoekster evenwel de vaststelling niet dat er geen sprake meer is van een gezinsleven. Verder lijkt verzoekster met dit betoog voorbij te gaan aan hetgeen hieromtrent wordt gesteld in de bestreden beslissing: *“Voor zover betrokkene het medisch attest betreffende de slagen en verwondingen voorlegde als bewijs dat zij slachtoffer was van intra-familiaal geweld en daarom het verblijfsrecht wenst te behouden dient enerzijds te worden opgemerkt dat de vermelding op het medisch attest van ‘slagen en verwondingen’*

te vaag is om de link te kunnen leggen met de ex-partner van mevrouw. Het kan ook gaan om vaststellingen nav een ongeval of incident. Verder dient ook opgemerkt te worden dat het kennelijk om een eenmalige situatie gaat dat intussen meer dan 3 jaar geleden gebeurd is. In hoeverre betrokkene beroep heeft moeten doen op slachtofferhulp, een vluchthuis e.d.m. blijkt niet uit het dossier. Echter, gezien we nu bijna 3 jaar verder zijn, is het redelijk te stellen dat voor zover betrokkene daar nood aan had, zij alle kans heeft gehad om zich te laten bijstaan, alle mogelijke verzorging en hulp te kunnen krijgen die passend was in haar situatie. In die zin is het helemaal niet inhumaan om heden, bijna 3 jaar na datum, een einde te stellen aan haar verblijfsrecht. In elk geval blijkt niet uit het dossier dat zij heden nog onder begeleiding zou zijn, of een bepaald traject zou volgen wat verband houdt met het verwerken of met herstel van die slagen en verwondingen. Er werd immers verder niets voorgelegd ter staving, noch enige duiding toegevoegd door betrokkene dat daarvan zou kunnen getuigen.” Verzoekster gaat niet concreet in op deze motieven en weerlegt deze dus ook niet. Het is de Raad verder niet geheel duidelijk op welke wijze verzoekster met dit betoog een schending van artikel 8 van het EVRM wenst aan te tonen.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoekster geen schending aan van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

Voor zover verzoekster vervolgens stelt dat er geen rekening is gehouden met haar privéleven en dat van haar minderjarige dochter, merkt de Raad op dat zij dit privéleven niet concretiseert in haar verzoekschrift. Zij legde voor het nemen van de beslissing wel enkele documenten voor omtrent haar integratie.

De Raad merkt op dat in casu een situatie van weigering van een voortgezet verblijf voorligt. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privéleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘*fair balance*’- toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De bestreden beslissing is genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De inmenging in het privéleven van verzoekster en haar kind is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland

(GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk in rekening bracht dat verzoekster hier al vier jaar verblijft en hij naging in welke mate verzoekster economische dan wel sociale en culturele banden met België heeft opgebouwd. Hij stelt vast als volgt:

“Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België dient opgemerkt te worden dat zij nog geen 5 jaar legaal verblijf heeft in België, vandaar dat het nog mogelijk is te beëindigen. De duur van het verblijf van betrokkene is, in verhouding tot haar leeftijd helemaal niet zo lang. [...]

Verder wat betreft de economische situatie van betrokkene, dat blijkt allerm minst een reden om het verblijfsrecht verder te zetten. Sinds augustus 2018 heeft betrokkene beroep moeten doen op het leefloon en dat doet ze nog steeds. Mevrouw vormt daarmee, samen met haar kind, een ernstige belasting voor het sociale bijstandstelsel van België. Sociale bijstand dient natuurlijk om behoeftige mensen te ondersteunen. Op zich is daar niets mis mee dat betrokkene daar gebruik van heeft gemaakt, echter bijna 3 jaar later mag wel redelijkerwijze verwacht worden dat betrokkene in haar eigen levensonderhoud zou voorzien. Kennelijk beschikt ze niet over capaciteiten die binnen de Belgische arbeidsmarkt passen. Dit element rechtvaardigt dus eerder een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dan dat het deze beslissing zou kunnen in de weg staan.

Betreffende de sociale en culturele integratie in het Rijk legde betrokkene het bewijs voor zich aangemeld te hebben bij de integratiedienst van haar stad, Nederlandse les te hebben gevolgd, alsook geslaagd te zijn in een inburgeringscursus. Er kan daarmee niet gesteld worden dat zij buitengewoon geïntegreerd is in België. Als familielid van een burger van de Unie is zij enkel de wettelijke verplichting tot het volgen van een integratietraject nagekomen.”

Verzoekster is van mening dat verweerder “kort door de bocht” gaat door te stellen dat zij nog niet zo lang wettelijk in België verblijft. Zij stelt dat zij reeds vier jaar in België verblijft, wat een jaar korter is dan de vereiste vijf jaar om een duurzaam verblijfsrecht te verwerven. Hiermee haalt zij de voorziene motivering nog niet onderuit dat de duur van het verblijf op zich niet verhindert dat haar verblijf wordt beëindigd, te meer wanneer rekening wordt gehouden met haar leeftijd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder wel degelijk de privébelangen van verzoekster, en haar economische en sociale integratie, in rekening heeft genomen zoals zij deze opbouwde tijdens het verblijf in België. Verweerder stelt echter vast dat er, ondanks het verblijf van reeds vier jaar, geenszins sprake is van een diepgaande integratie in België. Ook wat het minderjarig kind betreft, stelt verweerder vast dat geen concrete elementen zijn voorgelegd die maken dat het kind in het bijzonder aan België is gebonden. Gelet op de zeer jonge leeftijd van dit kind, heeft zij inderdaad vooral nood aan de aanwezigheid van de persoon of personen die instaan voor de zorg, in casu verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat enig aspect van haar privéleven of dat van haar kind ten onrechte niet of onvoldoende in de beoordeling is betrokken. Zij gaat niet concreet in op de voorziene motivering en haalt deze geenszins onderuit.

Verweerder heeft daarnaast ook onderzocht in welke mate er nog familiale dan wel sociale en culturele banden bestaan met het land van herkomst. Zoals reeds werd vastgesteld, had verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet aangegeven dat er op dit punt concrete elementen speelden die konden beletten dat het verblijf zou worden beëindigd. Verweerder heeft vastgesteld dat het redelijk is aan te nemen dat verzoekster, die niet aangeeft in België familie te hebben, nog familie heeft in haar land van herkomst. Hij wees erop dat verzoekster reeds enige tijd volwassen was toen zij naar België is gekomen en dat er dus mag worden verwacht dat zij haar moedertaal nog steeds machtig is en dat zij nog steeds en gemakkelijk aansluiting kan vinden bij de maatschappij van het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waar zij meer dan dertig jaar deel van heeft uitgemaakt. Hij lichtte nog toe dat verzoekster jong genoeg is om buiten België een nieuwe start te maken. Verzoekster houdt plots voor dat zij geen enkel belang meer zou hebben in haar land van herkomst en dat zij daar geen familie of vrienden meer heeft. Zij stelt er in een sociaal isolement terecht te zullen komen. Mocht dit daadwerkelijk het geval zijn, zou van verzoekster echter mogen worden verwacht dat zij hiervan, hiertoe uitdrukkelijk uitgenodigd voor het nemen van de bestreden beslissing, dan minstens gewag zou hebben gemaakt, wat niet het geval blijkt te zijn. De Raad stelt verder vast dat het niet meer dan loutere beweringen zijn die op geen enkele wijze concreet aannemelijk worden gemaakt.

Verder merkt de Raad nog op dat verweerder wel degelijk ook oog heeft gehad voor de concrete belangen van verzoeksters kind. Hij heeft de eenheid van het gezin met de moeder voorop gesteld en gewezen op de heel jonge leeftijd van het kind die maakt dat het zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe omgeving.

Verweerder ging zodoende wel degelijk over tot een concrete belangenafweging aangaande het privéleven van verzoekster en haar kind. Verzoekster toont niet aan dat verweerder het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op disproportionele wijze heeft afgewogen.

Verzoekster toont niet concreet aan dat zij en haar dochter het privéleven niet kunnen verderzetten of ontplooiën in het land van herkomst, zodat niet kan worden aangenomen dat zij voor de uitoefening van het voorgehouden privéleven aan België zijn gebonden. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS